

KARTA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

NUMER ZESPOŁU

555

KATEGORIA

A

NAZWA ZESPOŁU

Rozbark V

PRZEKAZUJĄCY

Przedsiębiorstwo Robót Drogowych i Mostowych Sp. z o.o.

WYKONAWCA SPISU

Przedsiębiorstwo Robót Drogowych i Mostowych Sp. z o.o.

ROK PRZEKAZANIA

2018

MIJSCOWOŚĆ

Piekary Śląskie, Bytom

GMINA

Piekary Śląskie, Bytom

POWIAT

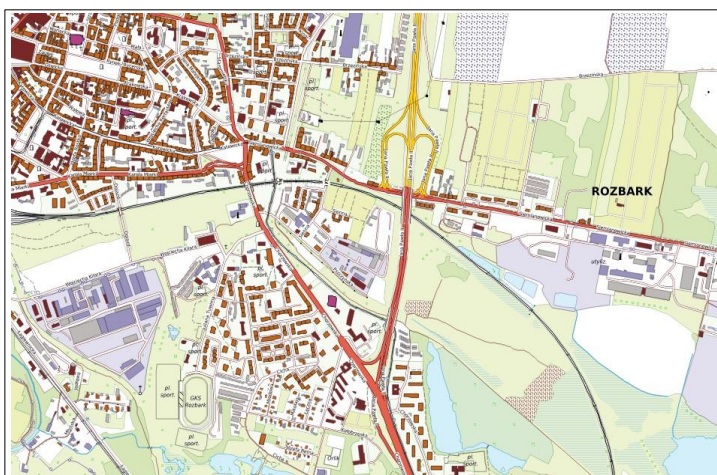
Piekary Śląskie, Bytom

WOJEWÓDZTWO

śląskie

REJON DOKONANEJ EKSPLOATACJI

Piekary Śląskie, Bytom

CHARAKTERYSTYKA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

ZAKRES CHRONOLOGICZNY

–

–

–

ILOŚĆ JEDNOSTEK

60

149

SUMA

209

ILOŚĆ PODJEDNOSTEK

641

948

158

ILOŚĆ mb

–

ILOŚĆ SKANÓW

–

–

–

ZAKRES POSIADANEJ DOKUMENTACJI

TEKST: dokumentacja prawna, dokumentacja geologiczna, dokumentacja pomiarowa, dokumentacja ochrony powierzchni, inne

KARTOGRAFIA: karty tytułowe, mapy wyrobisk górniczych, mapy geologiczne, mapy powierzchni, inne

–

RYS HISTORYCZNY

ZAKŁAD GÓRNICZY	Rozbark V		
METODA EKSPLOATACJI	podziemna		
PRZEDSIĘBIORCA	Przedsiębiorstwo Robót Drogowych i Mostowych Sp. z o.o.		
NAZWA ZŁOŻA	Bytom II-1		
RODZAJ KOPALINY	węgiel kamienny		
NAZWA TG NAZWA	Rozbark V		
OG	Rozbark V		
ROZPOCZĘCIE EKSPLOATACJI	–	ZAKOŃCZENIE EKSPLOATACJI	06.11.2013
KONCESJA I WYGASZENIE	Decyzja Ministra Środowiska z dnia 29.09.2004, ze zm. Wygaśnięcie koncesji – 2017.12.31		

Kopalnia prowadziła wydobycie węgla kamiennego w rejonie Piekar Śląskich i Bytomia.

Powstała w 1856 r. pod nazwą „Heinitz”. Pierwszymi właścicielami była rodzina Friedländerów. Kopalnię oddano do ruchu w 1870 r. Następnie była w posiadaniu Hugona von Donnersmarcka, który zbył ją spółce Georg von Giesches Erben. W 1945 r. zakładowi nadano nazwę „Rozbark” i włączono go do Bytomskiego ZPW. W 1971 r. przyłączono do niego sąsiednią kopalnię „Łagiewniki”. Od 1993 r. kopalnia należała do Bytomskiej Spółki Węglowej. Nazwę zakładu zmieniono na „Bytom II”. W 2003 r. kopalnię włączono do Kompanii Węglowej S.A., a w kolejnym roku rozpoczęto jej likwidację.

Początkowo kopalnia „Heinz” prowadziła płytką eksploatację, lecz zasoby nie były zbyt bogate. Po 1922 r. szyb wydobywczy pogłębiono do 660 m, a szyby wentylacyjne do 330 m. W 1983 r. przebudowano szyb „Bończyk”. W trakcie likwidacji zakładu pozostawiono obiekty zabytkowe: budynek cechowni, kotłownię, maszynownię szybu „Bończyk” oraz mur oporowy.

Maksymalną wielkość wydobycia, ok. 2,6 mln t, kopalnia osiągnęła w 1989 r.

Bibliografia

1. *Die schlesischen Bergwerke 1938 und die sonstigen betriebenen Bergwerke, selbständigen Betriebsanlagen und unterirdischen Mineralgewinnungsbetriebe im Verwaltungsbezirke des Preußischen Oberbergamts Breslau, Technisches Bergwerksverzeichnis*, Breslau 1938.
2. Frużyński A., *Kopalnie węgla kamiennego w Polsce*, Łódź 2012.
3. Jaros J., *Słownik historyczny kopalń węgla na ziemiach polskich*, Katowice 1984.